

Den svarta pärlan

Den svarta pärlan

av Christian Lanciai (2016)

Personerna:

Valeria
En juvelerare
Colin Chaney
Charles Carrington
Monsieur Leroux
Doktor Gladbags
Gladys
Mrs Pearce
Daisy, sjuksköterska
gäster och vänner hos Carringtons

Filmen "Den svarta pärlan" gjorde ett djupt intryck. Kunde denna kvinna försvaras? Jag kunde inte låta bli att ge henne chansen till att försvara sig. Detta är resultatet.

Akt I scen 1. En vacker dam kommer in hos en juvelerare.

Valeria Jag undrar vad ni kan bjuda för den här pärlan.

Juveleraren (tar fram luppen och synar pärlan noga) En svart pärla! Det finns ingen högre raritet inom pärlområdet.

Valeria Jag vet.

Juveleraren Jag förstår att ni är i behov av pengar.

Valeria Ja.

Juveleraren Annars skulle ni aldrig ens tänka på att skiljas från en så unik skönhet. Jag kan inte bjuda er fullt pris, men jag kan erbjuda er 100,000 francs.

(En annan gäst i butiken lystrar och blir intresserad utan att avslöja sig.)

Valeria En nätt summa. Det är vad jag skulle behöva. Men ni har rätt. En sådan skönhet kan man bara inte skiljas från.

Juveleraren Jag hoppas ni kan klara er så att ni slipper sälja den.

Valeria Det hoppas jag också. Tack, Monsieur, i alla fall för ert erbjudande.

Juveleraren Välkommen åter, även om det inte kniper. *(Valeria går.)*

Colin (ger sig till känna) Vad var det för en märklig dam? Hon var definitivt i behov av pengar men tackade nej till 100,000 francs.

Juveleraren Det är någon fin dam från England. Hon är här i Cannes på en smekmånad med sin man. De bor på hotell d'Angleterre.

Colin Så intressant. Vet ni vad hon heter?

Juveleraren Jag tror de heter Carrington, Charles Carrington. Vadan ert intresse för henne?

Colin Hon är en trolsk skönhet som man skulle kunna misstänka farliga hemligheter om. Jag är konstnär och skulle gärna vilja avbilda henne.

Juveleraren Hon är mycket restriktiv och släpper ingen in på sig. Jag vet inte ens hennes namn.

Colin Tack ska ni ha. Ursäkta min nyfikenhet. (*går*)

Juveleraren Farliga damer! På min ära! Om man ser att en dam är farlig, bör man väl hålla sig ifrån henne.

Scen 2. Hotellets terrass.

Charles Är du nöjd med din smekmånad, käraste?

Valeria Du har gjort den paradisisk alltigenom.

Charles Njut av solen och värmen så länge du kan. Vi kommer att sakna dem i Skottland.

Valeria Jag är rädd för det.

Colin (kommer in) Ursäkta mig, men jag råkade se er hustru tidigare i en juvelerarbutik och fäste mig vid hennes intressanta utseende. Tillåt mig att presentera mig. Jag är konstnär och heter Colin Chaney och skulle gärna vilja göra ett porträtt av henne.

Valeria Jag låter mig inte avbildas, varken av målare eller av fotografer.

Charles Valeria, någon gång måste ju bli den första gången. Ge honom en chans. – Kan ni visa något prov på er konst?

Colin Här är några andra porträtt jag har gjort. (*tar fram sin mapp och visar några teckningar*)

Charles (beundrande) Utsökt. Ni kan er konst. Era porträtt tycks verkligen fånga ämnet på kornet.

Valeria Jag kan aldrig sitta stilla.

Charles Men Valeria, ett porträtt av dig är just vad som saknas som vi skulle behöva ovanför den öppna spisen i salongen. Jag skulle gärna beställa porträttet.

Valeria Jag skall tänka på saken.

Charles Gör det för min skull. Det kostar dig ingenting.

Colin Jag försäkrar er att ni inte skulle bli besviken. Jag kan inte försköna er, men jag kan göra er skönhet rättvisa.

Valeria Det var vackert sagt.

Colin Så tänk på saken.

Valeria Vi stannar inte här länge.

Colin Jag kunde följa er till Skottland.

Valeria Helst inte.
Charles Valeria, var inte så blyg. Man kan ta det som en förolämpning.
Colin Inte jag. Tvärtom. Jag älskar motstånd. Jag föreslår att jag skisserar ert porträtt medan ni är här, så kan jag sedan arbeta på det hemma och kanske leverera det färdigt till Skottland.
Valeria Om ni hinner. Då får ni arbeta snabbt.
Colin Det är det jag kan göra.
Charles Jag önskar er all lycka till och hoppas verkligen att ni lyckas.
Colin Med det omöjligaste kan man lyckas bäst.
Valeria Det är väl dags för vårt eftermiddagste, Charles?
Charles Ja, det är det. Kom, min vän. Ursäkta oss. *(De bryter upp.)*
Colin Ett oemotståndligt ämne för ett lika gåtfullt porträtt som den otillgängliga Mona Lisa, men jag skall lyckas! *(har redan börjat göra skisser.)*

Scen 3. Valeria sitter för Colin.

Valeria Ni förstår väl att det är med största motvilja jag sitter för er? Hur kan det då bli ett bra porträtt? Jag gör det bara för min mans skull.
Colin Det är något med er jag från första början önskade fånga som verkade fullständigt oåtkomligt. Hur länge kände ni Charlie innan ni gifte er?
Valeria Det har ni väl frågat honom också. En vecka.
Colin Bara en vecka? Nej, jag har inte frågat honom.
Valeria Vad vill ni mera veta?
Colin Allt. Så mycket som möjligt, för att rätt kunna förstå er och åstadkomma ett psykologiskt sannfärdigt porträtt. Det är det svåraste.
Valeria Ni kommer aldrig att få veta allt om någon kvinna.
Colin Jag vet. Men ni har väl varit gift förut?
Valeria Varför tar ni det för givet?
Colin Er skönhet är så frapperande fastän ni inte är ung längre, och ert intellekt och er mognad tyder på att ni har varit med förut.
Valeria Min förra man var faktiskt en målare.
Colin Målade han inte ert porträtt?
Valeria Därför ville jag inte att ni skulle måla mig. Han hann inte. Han dog för tidigt.
Colin Jag beklagar. Så tragiskt. Då blir min uppgift ännu heligare.
Valeria Jag hoppas ni inte dör för det som han.
Colin Det hoppas jag också. Jag hoppas innerligt det inte ligger någon förbannelse över företaget att måla er.
Valeria Det hoppas jag också, men man kan aldrig veta.
Colin Vet ni något hemlighetsfullt om döden?
Valeria Varför frågar ni det?
Colin Det verkar som om ni visste något som ingen annan vet.
Valeria Den hemligheten tar jag i så fall med mig i graven.

Colin Så ni har en hemlighet?
Valeria Börja inte rota däri, jag varnar er. Ni kommer aldrig till saken eller till botten med en kvinna.
Colin Man kan alltid försöka.
Charles (kommer in) Hur går det? Har du lyckats få henne att sitta stilla?
Colin Hon gäckar mig, men jag arbetar på det och gör definitiva framsteg millimetervis.
Charles Alltid något. Hinner porträttet bli klart innan vi reser?
Colin Knappast.
Valeria När reser vi?
Charles Jag har goda nyheter. Vi kan resa hem redan om en vecka.
Colin Hur träffade ni er hustru? Ursäktar ni min nyfikenhet?
Charles Det var en stormförälskelse i Paris. Hon hade precis förlorat sin man genom en plötslig olycka.
Colin Målaren?
Charles Ja. Hur visste ni det?
Colin Valeria har berättat om honom.
Charles Jag fick aldrig träffa honom, och han stod just i beråd att slå igenom när han plötsligt dog.
Colin Vad hände?
Charles Det var visst en plötslig och akut magförgiftning. Men vi ska inte påminna Valeria om det.
Valeria Ingen fara. Jag har överlevt det.
Charles Du är en mycket tapper kvinna.
Valeria Och du är en idealisk äkta man. Tänk att jag skulle råka ut för dig!
Charles Det var ödet. Kom nu så går vi och tar något i baren tillsammans!
Colin Jag är nöjd. Vi har gjort framsteg.
Charles Det gläder mig. *(De bryter upp.)*

Akt II scen 1. Baren.

Colin Jag måste gratulera dig till att ha funnit världens vackraste änka.
Charles Jag förstår inte heller hur jag kunde ha en sådan tur. Jag har nästan dåligt samvete för att inte ha förtjänat det.
Colin Prat. Du är en hederlig karl. Bara därför förtjänade du det.
Charles Ditt porträtt av henne gör mig nästan svartsjuk på dig.
Colin En änka ger aldrig anledning till svartsjuka om hon finner en ny man.
Charles Men var dröjer hon? Har hon fastnat på toaletten?
Colin Här kommer hon nu. Vad behagas, madame?
Valeria Jag försöker hålla mig till champagne.
Charles Det bästa. Tre champagne, garçon.

Colin Det är synd att ni skall bryta upp, men jag tror jag kan lyckas förfärdiga porträttet.

Charles Det gläder mig.

Valeria Det vore synd om du skulle ha målat det i onödan.

Colin Jag kan få det färdigt här och sedan leverera det till er i Skottland.

Charles Du är välkommen. Vill du ha förskottsbetalning?

Colin Jag är en hederlig man liksom du. Betalning vid leverans, så att det säkert blir en leverans.

Charles Som du vill. Jag skall ge dig exakta upplysningar om adressen och vägen dit.

Valeria Det är ett gammalt familjeställe nästan som ett slott vid bergen och skogen vid stranden av en sjö.

Colin Det låter mycket romantiskt.

Valeria Det är det. Jag förstår inte att jag kunde ha en sådan tur att så plötsligt finna mig världens bästa man, som dessutom var rik.

(Colin och Charlie ser på varandra.)

Leroux *(har kommit in, tagit plats vid baren och fått syn på sällskapet)* Men är det inte Madame de Beauvoir!

Valeria *(pinsamt berörd)* Ni misstar er. Jag är madame Carrington.

Leroux Men har vi inte träffats i Bordeaux?

Valeria Aldrig i livet.

Leroux Men jag är säker på att ni måste vara den ni är. Jag misstar mig inte på personminnen.

Valeria Min herre, insistera inte. Det är att vara påflugen. *(reser sig och går)*

Charles Hon blev stött. Det är bäst jag går ut efter henne.

Colin Vem sade ni att ni trodde hon var?

Leroux Madame de Beauvoir. Jag måste ha misstagit mig, men det har jag aldrig gjort förut.

Colin Och vem var Madame de Beauvoir?

Leroux Hustrun till Monsieur de Beauvoir.

Colin Kände ni Monsieur de Beauvoir?

Leroux Mycket väl. Jag träffade hans fru vid flera tillfällen.

Colin Vem var han?

Leroux En förmögen fartygsredare. Han avled plötsligt i en magåkomma, han måste ha ätit något giftigt, och kort efter hans begravning försvann hans änka spårlöst.

Colin Det låter som ett mysterium. Och han var mycket rik?

Leroux Och barnlös. Allt gick till änkan.

Colin Hade han en livförsäkring dessutom?

Leroux Det tror jag säkert. Det brukar fartygsredare ha.

Colin Tack, Monsieur. Jag måste gå ut efter mina vänner. *(går)*

Leroux Hur kan jag ha misstagit mig så? Det har aldrig hänt förut. *(fortsätter begrunda mysteriet vid baren över sitt glas.)*

Scen 2. Skottland.

Charles Välkommen hem, min älskade, till vårt gemensamma paradiset.
Valeria Det kunde inte ha varit vackrare.
Charles Jag vet. Men jag hoppas du står ut med vintern. Den kan vara ganska hård, och man kan bli ganska isolerad.
Valeria Jag är inte rädd för någonting.
Charles Inte ens Colin Chaney? Han har meddelat att tavlan är färdig och vill komma hit och hälsa på.
Valeria Jag är rädd för honom.
Charles Nyss sade du att du inte var rädd för någonting, men hans konstnärspsykologi skrämmer dig. Fick han veta för mycket om dig?
Valeria Mycket mindre än du, och ingen skall någonsin få veta mera än du.
Charles Det gläder mig. Ingenting skulle någonsin kunna rubba mitt förtroende för dig.
Valeria Måste han komma hit?
Charles Vad var det som var så obehagligt med honom? Jag upplevde honom som en sannfärdig människoforskare.
Valeria Jag upplevde honom som en snokare. Han försökte komma för nära och tränga sig på.
Charles Genom porträttet?
Valeria Genom hela sin attityd. I själva verket tror jag han inte alls var en konstnär. Han var alltför petnoga, som en skicklig amatör. Jag tror han har konsten bara som hobby.
Charles Misstänker du honom för något?
Valeria Jag upplevde honom inte som en ärlig konstnär och nästan som en bedragare, som använde konsten som täckmantel.
Charles För vad?
Valeria För att ta reda på människors hemligheter kanske för utpressning.
Charles Tror du han är en utpressare?
Valeria Han snokar. Det är illa nog.
Charles (ser bort) Han behöver ju inte stanna här. Det finns inget annat sätt att få hit porträttet. Han insisterar på att få leverera det själv.
Valeria Du får ta hand om honom. Jag vill helst inte mera konfronteras med honom.
Charles Som du vill. – Här är nu min gamla läkare på besök. Välkommen, doktor Gladbags! Han har haft hand om mig ända sedan jag föddes.
Valeria Angenämt att träffa en riktig familjedoktor.
Gladbags Och det gläder mig att se min livslånga favoritpatient så lyckligt gift. Ärligt talat trodde jag aldrig han skulle klara av det.
Charles Inte jag heller. Hon kom som fallen från skyarna.
Gladbags Ni lär vara konstintresserad.
Valeria Inte särskilt.
Gladbags Men er förra man var konstnär.

Valeria Ja, det var han.

Gladbags Vad var det han hette nu igen, Charlie? Har du sett någon tavla av honom?

Charles Roger Palmer. Nej. Det var före min tid, och han hann aldrig nå någon berömmelse. Den kanske blir postum.

Gladbags Vad hände med hans tavlor?

Charles Jag vet inte. Vad hände med hans tavlor, Valeria?

Valeria De är magasinerade och väntar på den utställning han aldrig nådde fram till.

Gladbags Låt oss glömma de döda och vända oss till de levandes hälsa i stället. Hur är det med ditt hjärta, Charlie?

Charles Inga känningar på sistone. Inga nya anfall sedan jag träffade Valeria.

Gladbags Det var det du behövde, en kvinna att hålla dig till.

Valeria Vad är det med hans hjärta?

Charles Ingenting, vännen. Jag brukade få hjärtflimmar ibland när jag arbetade för mycket utan att sova tillräckligt, men det är över nu.

Gladbags Har du uppdaterat din livförsäkring?

Charles Naturligtvis. Det måste jag ju inför ett bröllop.

Gladbags Din hustru har säkert ingenting att oroa sig för.

Charles Utom porträttet av henne själv.

Gladbags Hur så?

Charles Vi råkade ut för en målare i Cannes som nödvändigt ville måla henne. Hon ställde motvilligt upp för min skull och hoppades att porträttet aldrig skulle bli färdigt. Nu är det tydligen färdigt, och målaren hotar komma hit och leverera det.

Gladbags Vad hette han?

Charles Colin Chaney.

Gladbags Okänd för mig. Har du betalat för porträttet?

Charles Inte ännu.

Gladbags Om han inte kommer hit med porträttet kan han alltså inte få betalt för det. Alltså måste han komma hit, om du vill ha det.

Charles Det vore synd att avstå från det nu när det är färdigt.

Gladbags Din hustru är kanske en av de kvinnor som inte tycker om att se sig i spegeln.

Charles Det har hon ingen anledning till. (*kramar Valeria*)

Valeria Vi får väl ta en titt på porträttet då innan vi godkänner det, men jag befarar att det är för bra för att vara sant.

Gladbags Det låter något det. Vad har han målat dig som?

Valeria Som nygift änka.

Gladbags Det låter mer och mer som ett mycket intressant porträtt.

Gladys (*kommer in*) Charlie! Så du gifte dig äntligen! Då finns det inte längre något hopp för mig.

Charles Du förblir alltid min bästa och äldsta vän, Gladys.

Valeria Så ni är Gladys, som Charles har berättat så mycket om. Jag är säker på att vi skall bli de bästa vänner.

Gladys Jag också. (*till Charlie*) Jag kunde aldrig föreställa mig henne så vacker.

Charles Vänta tills du får se porträttet.
Gladys Har hon ett porträtt?
Charles Det är på gång. Vi går alla i den högsta spänning inför dess uppenbarelse, i synnerhet Valeria själv.
Valeria Jag är inte rädd för mig själv.
Mrs. Pearce Teet är dukat i salongen.
Charles Möt Mrs Pearce, Valeria, husets allt i allo. Vänd dig till henne med allt vad du kan undra över.
Pearce Välkommen, Mrs Carrington.
Valeria Tack, Mrs Pearce. Vi kommer också att bli de bästa vänner. Det är bara män jag har haft besvär med i mitt liv.
Gladbags På vilket sätt?
Valeria Alla ville gifta sig med mig på en gång, och jag kunde bara ta en i taget.
Gladbags Det måste ni berätta mera om senare, Mrs Carrington.
Valeria Helst inte.
Charles Glöm inte att hon är änka.
Gladbags Och nygift.
Gladys Kom. Teet väntar. *(De bryter upp.)*

Scen 3. Kontoret.

Sekreterare En viss Colin Chaney är här och söker er.
Charles Redan? Han är väntad. Visa in honom.
Sekreteraren Varsågod, Mr Chaney.
Colin Charlie, jag är glad att se dig välbehållen.
Charles Varför skulle jag inte vara det? Har du med dig porträttet?
Colin Jag vill gärna leverera det personligen till ert residens. Det är väl inpackat och bör inte packas upp förrän till vernissagen.
Charles Då väntar vi. Men du är välkommen. Vi har en liten bjudning i morgon. Vore det inte ett bra tillfälle att presentera porträttet?
Colin Jag gör det hellre privat till att börja med. Ni har ju inte sett det och bör ha rätten att vägra det.
Charles Jag tror inte att den risken finns,
Colin Men det var inte bara för porträttets skull jag kom. Charlie, jag vill dig väl och har kommit att uppskatta dig utomordentligt för den hedersman du är, men vet du vem du har gift dig med?
Charles Jag visste tillräckligt för att gifta mig med henne.
Colin Du visste ingen.
Charles Vad var det jag inte visste?
Colin Hon är legendarisk inom vissa kretsar. Hon har i sin ägo en svart pärla, som hon blivit legendarisk för. Det går en vandringshistoria om ett antal män som i tur och ordning varit gifta med en hemlighetsfull dam med en oerhört vacker och

ovärderlig pärla i sin ägo som är svart och sällsam i sin lyster. Alla män som var gifta med denna dam gick en plötslig oförklarlig död till mötes genom en akut magåkomma. Och alla dessa män var etablerade och rika och i sin bästa ålder.

Charles Hur många?

Colin Åtminstone tre.

Charles Om hon har varit med andra före konstnären är det passé, och jag har ingenting med det att göra och ingen rätt att gräva i hennes förflutna om hon inte själv öppnar det, och inte du heller. Försöker du väcka tvivel hos mig om min idealiska hustru, vars skönhet och dygder du själv varit angelägen om att prisa?

Colin Den där konstnären har aldrig existerat.

Charles Vad säger du?

Colin Om han existerade var han ingen konstnär.

Charles Vad är det för amsagor du drar? Och du kallar dig min vän, som försöker svärta ner min hustru!

Colin Charles, jag vill dig bara väl. Jag har fått veta saker om henne som entydigt tyder på att hon har ett tungt bagage med sig i form av tvivelaktiga belastningar genom sina affärer med tidigare män.

Charles Ber du mig vara rädd för henne? Ser du inte själv hur absurd du gör dig? Ja, hon har en svart pärla som i sin sällsamma storlek och lyster kan väcka vilken fantasi som helst till liv med de mest förryckta spekulationer, men du har inget konkret att komma med. Allt du kommer med är förtal.

Colin Ursäkta mig. Jag ber om ursäkt. Allt jag ville komma med var en varning.

Charles För vad? För min hustru? Ärligt talat, en sådan nedrighet kunde jag aldrig tro om dig.

Colin Förlåt mig. Porträttet är ert när ni vill ha det. Det var så givande och spännande att måla det att jag gärna ger det till er gratis.

Charles Kommer aldrig i fråga. Naturligtvis skall jag betala för det.

Colin Jag kommer upp till er med det vid tillfälle.

Charles Gör så. (*Colin avlägsnar sig skyndsamt.*)

Vad är det för griller han har fått? Har han blivit besatt av henne, så att hans fantasi börjar löpa amok i riktning paranoia? Inte undra på att Valeria känt obehag inför honom!

Akt III scen 1. Middagen. Charles håller tal.

Charles Jag välkomnar er alla till detta firande här hemma av vårt bröllop, som ju skedde utomlands och i största enkelhet, obskyrt och borgerligt, men vi tog desto mera ut svängarna i Cannes i firandet av vår smekmånad. Jag vill utbringa en skål för min älskade hustru, för mig den mest prisvärda kvinna som kan finnas i världen, för hennes skönhet, klokhet och intelligens. Det finns ingen som du, Valeria.

Valeria Vad har jag gjort för att förtjäna en sådan idealisk äkta man?

Charles Du förtjänade inte bättre. Skål!

(Alla skålar hjärtligt och muntert.)

Valeria (reser sig och håller svarstal) När vi möttes, Charlie och jag, vid ett cocktailparty i Paris hade jag ingen aning om vem han var, och jag var lika anonym för honom. Men vi dansade, och vi hade inte hållit på länge förrän han friade. Jag togs med fullständig överraskning, avbröt dansen och ställde honom frågan: "Är du verkligen beredd att ta en sådan risk utan att veta något om mig?" Då svarade han: "Det spelar ingen roll vad det eventuellt finns att veta om dig. Jag vill ha dig och behålla dig för gott." Hur kunde jag säga nej till det? Han visste inte ens att jag var änka, och det var lika bra det. Det hade inte förändrat situationen. Vi gifte oss och reste till Cannes, och här är vi nu.

Gladbags Skål för vår värdinna! Må hon länge leva med den äran för att lysa upp vår tillvaro med sin skönhet och charm! (Alla skålar igen.)

Valeria (skall just hålla ännu ett tacktal när Mrs Pearce kommer in) Ja, vad är det?

Pearce Jag tror det är en försenad gäst. Han säger att han är inbjuden.

Charles Vem är det?

Pearce Jag tror namnet var Chaney.

Charles (reser sig) Jag tar hand om honom, Valeria. Fortsätt festen. Vi har plats för en till. (går ut)

Gladys Vem är det?

Valeria Vår vän från Cannes, som målade mitt porträtt.

Gladys Du verkar inte glad åt hans uppdykande.

Valeria Jag har aldrig varit glad i honom.

Charles (kommer in med Colin) Får jag presentera Colin Chaney, min hustrus porträttmålare. Tyvärr har han inte tavlan med sig, men han kom ändå.

Gladbags Så synd. Den tavlan ser jag fram emot med spänning.

Gladys Varför det?

Gladbags Hon har aldrig varit målad förut fastän hon varit gift med en målare.

Charles Sett dig ner här, Colin. Nu när du har kommit får du stanna här. Ät dig mätt och roa dig och var glad, och vi glömmet vårt samtal.

Valeria Vad för samtal?

Colin Jag var fräck nog att uppsöka Charles på hans kontor härom dagen. Får jag sitta bredvid er?

Valeria På egen risk. Är tavlan verkligen färdig?

Colin Det saknas bara den sista pricken. Punkten under frågetecknet vem ni egentligen är.

Valeria Ni är en snokare.

Colin Jag lever för mitt mänskliga intresse, och er okända historia intresserar mig. Säger er namnet kapten Seymour någonting?

Valeria (skakad) Vad vet ni om honom?

Colin Han lär vara på väg mot England. Känner ni honom?

Valeria Nej, inte alls.

Colin Ni verkar upprörd.

Valeria Jag mår plötsligt inte riktigt bra. (*reser sig*) Ursäkta mig. Jag måste ta igen mig litet. (*skyndar ut*)

Charles Vad sade du till henne?

Colin Jag måste ha väckt något känsligt minne till liv hos henne. Det var inte meningen. Jag sade bara ett namn.

Charles Vi tar det sedan. Jag måste ut och trösta min hustru. (*går ut till Valeria*)

Valeria (*upprörd till tårar*) Hur kunde du släppa in den mannen?

Charles Han bad om det.

Valeria Han är oförskämnd!

Charles Sårade han dig?

Valeria Han har på egen hand inhämtat information om mig.

Charles Och varför skulle han göra det?

Valeria Det undrar jag också.

Charles Kommer du in till de andra, eller vill du gå och lägga dig?

Valeria Låt mig bara hämta mig. Jag vill inte förstöra vår bröllopsmiddag med dina vänner. Men jag tänker undvika honom.

Charles Gör det, om han är så obehaglig.

Valeria Det känns nästan som att han förföljer mig.

Charles I så fall ställer jag mig emellan. Det har han ingen rätt att göra.

Valeria Tack, Charlie.

Charles Kommer du med in tillbaka?

Valeria Ja. (*De går tillbaka in till vännerna.*)

Ursäkta mig. Jag mådde inte riktigt bra. Vi övergår nu till kaffet i salongen.

Gladys Är det något jag kan göra?

Valeria Det var bara ett obehagligt minne som väcktes till liv. Det är över nu. Jag har hämtat mig. Vi har alla våra svaga punkter och mörka ögonblick.

Gladys Du måste ha gått igenom en del.

Valeria Och det kommer alltid nytt. När jag genomgått och överlevt ett trauma börjar alltid ett nytt.

Gladys Med Charlie?

Valeria Nej då. Han står över allt. Men det är bra. Låt oss gå in till de övriga.

(*De övergår till kaffet, och stämningen blir åter lättsam, men Valeria undviker Colin konsekvent.*)

Charles (*efter en stund, tar Colin något avsides*) Min hustru blev väldigt upprörd av vad du sade till henne. Jag har rätt att få veta vad du sade.

Colin Som jag sade, jag nämnde bara ett namn. Kapten Seymour.

Charles Och vad vet du om kapten Seymour?

Colin Ingenting. Jag har bara hört det nämnas i eventuellt samband med din hustru, men jag visste inte om det var reellt. Din hustrus reaktion indikerar att det var reellt.

Charles Hör han också till de drabbade av den svarta pärlans förbannelse?

Colin Ingen aning. Men jag undrar just hur din hustru kom över den där svarta pärlan.

Charles Vill du insinuera att hon dessutom skulle vara tjuv?

Colin Charlie, hon är helt okänd, saknar identitet, är utan bakgrund men har ändå haft det gott ställt men tydligen varit i stort behov av pengar, och så gifter hon sig med dig, som är solid med en stor förmögenhet, och det första hon gör när ni gifter er är att se till att din livförsäkring fördubblas.

Charles (storknar, det blir för mycket för honom, han får ett anfall och måste sätta sig ner. Alla märker det och skyndar fram.)

Valeria Det är bäst ni går, herr konstnär. Ni kan följa med alla de andra. – Gott folk, jag är rädd att vi måste avbryta sammankomsten. Doktor Gladbags måste ta hand om min man. – Hur är det med honom, doktorn?

Gladbags Han har haft sådana anfall förut. Men det här är värre. Vi måste lägga honom till sängs. (till *Colin*) Var det ni som gjorde honom upprörd?

Colin Jag beklagar, men jag var bara rättfram, och jag vill be om ett ord med er, doktorn, innan jag går.

Gladbags (till *Valeria*) Han klarar sig. Låt honom bara vila. Det går över. Ta hand om er man, *Valeria*, och lägg honom till sängs. Jag har gett honom något lugnande. Jag kommer upp till er sedan. (*Gladys* och *Valeria* hjälper *Charles* ut från rummet. Alla de andra gästerna går under bekymrade diskussioner.) Nå, herr konstnär?

Colin Ursäkta att jag säger det, doktorn, men det stannar mellan oss. Vår *Charlie* har gift sig med en kvinna som varit gift ett antal gånger förut, och alla hennes män har gått en plötslig och oförklarlig död till mötes troligen av förgiftning, och alla lämnade de en fet livförsäkring åt änkan, som efter varje dödsfall försvann spårlöst.

Gladbags Vad är det ni säger? Hur kan jag tro på något sådant? Har ni snokat i hennes bakgrund och gått på grund av falska rykten?

Colin Hennes fall intresserar mig, och bara därför forskar jag i det. Vad alla dessa mystiska dödsfall hade gemensamt var att den änka som ärvde dem alla ägde en svart pärla av sällsynt lyster och storlek.

Gladbags Det låter som en roman. Men är ni medveten om att ni förtalar hustrun till en hedersman ni kallar er vän och det i deras eget hem?

Colin Jag beklagar, men så är fallet.

Gladbags Naturligtvis måste jag ta era uppgifter på allvar som läkare och vidta mina mått och steg för att skydda honom, men så länge era uppgifter är obekräftade måste jag vägra att tro på dem. Ni är ju bara konstnär.

Colin Inte enbart. Jag arbetar med människor.

Gladbags För vem? Nå, sak samma. Det blir väl en fortsättning på det här. Men ni har i kväll lyckats göra både er vän och hans hustru mer än acceptabelt upprörda.

Colin Jag beklagar, men jag kunde inte annat.

Gladbags Bara Gud vet hur en människa som ni tänker och vad ni egentligen har i kikaren. Jag vägrar befatta mig med det. Nu går jag upp till min patient. Adjö. (går)

Colin Jag har i alla fall väckt frågan och har ingenting mer att göra här i kväll. (går)

Scen 2. Sovrummet. Carrington till sängs med Valeria och Gladys omkring sig.

Valeria Känns det bättre nu?

Charles Det är ingen fara. Jag blev bara så satans arg på den där Colin. Jag hade hoppats slippa få sådana här anfall mera.

Valeria (till Gladys) Har han haft sådana anfall förut?

Gladys Han brukade få dem oroväckande ofta, som om han försökte arbeta ihjäl sig. Han sov för lite och bara stressade och fick högt blodtryck. Han var ju fri ungarl ända tills nu och tog aldrig hänsyn till sig själv.

Gladbags (kommer in) Hur är det med honom?

Charles Tack och lov, doktorn, jag lever fortfarande.

Gladbags Ditt anfall den här gången var ingen bagatell.

Charles Jag vet. Jag blev så satans arg på den där Colin.

Gladbags Jag också. Jag har just pratat med honom. Han har gått nu. Men vi får inte ta några risker. Jag betraktar detta som ett allvarligt återfall. Du måste stanna till sängs, och jag skall skicka till dig en sjuksköterska som får vakta dig dag och natt tills du återhämtat dig tillräckligt. Sedan får vi se.

Valeria Räcker det inte att jag sitter hos honom?

Gladbags Nej, Valeria, detta är så pass allvarligt att jag måste vidta säkerhetsåtgärder genom professionell assistans. Vi kan inte ta några risker. Han är min patient. Jag skickar hit henne i morgon. Gå nu och lägg er, Mrs Carrington, ni har själv varit upprörd om inte rentav chockad idag, och även ni kan resa hem, Gladys, så får Charlie sova i fred.

Valeria Men jag har rätt att vårda honom.

Gladbags Det får ni gärna göra, men på mina villkor. Jag upprepar: han är min patient.

Gladys Kom, Valeria. Doktorn har rätt.

Valeria Doktorn har alltid rätt men får alltid fel.

Gladbags Vad menar ni?

Valeria Ingenting särskilt.

Gladbags Bra. Då går jag. Följ med mig ut, mina damer, så får patienten sova i fred.

Charles Valeria!

Valeria Ja?

Charles Nej, det var ingenting. Bara att jag älskar dig.

Valeria Du blir snart helt återställd. Sedan önskar jag att vi kunde få leva för oss själva.

Charles Det skall vi få. God natt.

Gladbags Kom! (*får flickorna med sig ut. Gladys går före.*) Ursäkta min nyfikenhet, Mrs Carrington...

Valeria Jag är Valeria.

Gladbags Jag vet. Ni lär ha i er ägo en sällsynt svart pärla av mytomspunnen skönhet. Vågar man be om att få stilla sin nyfikenhet och se den?

Valeria Naturligtvis, doktorn. Jag går och hämtar den. (*går*)

Gladbags Någonting säger mig att Valerias öde och hemlighet är manifesterat i denna pärla. Charlie sover. Nåväl, låt oss se.

Valeria (återkommer med pärlan) Här är den. Var så god.

Gladbags (tar emot den nästan med andakt) Verkligen en egendomlig naturens skapelse. Pärlor skall ju vara vita, men denna är omisskännligt svart, och ändå lyser den med en förtrollning och pärlglans, som om musslan eller ostronet funnit något alldeles särskilt att inkapsla i en extra omsorgsfull och skyddande mörk pärlemor som ändå skimrar, som genom ett mörkt ljus. Den måste vara värd en förmögenhet.

Valeria En fransk juvelerare bjöd mig 100,000 francs för den.

Gladbags En anseelig förmögenhet. Ändå förstår jag att ni inte kunde skiljas från den.

Valeria Min man räddade mig från nödvändigheten att sälja den.

Gladbags Hur kom ni över den? Får man fråga?

Valeria Det var en gåva av min första man.

Gladbags Får man fråga vem han var?

Valeria Nej, det får ni inte.

Gladbags Förlåt mig. Jag vet att den där gynnaren Colin Chaney snokat i ert hemlighetsfulla liv, och jag tänker akta mig för att göra det samma. God natt, Valeria.

Valeria God natt. (*Gladbags går.*)

Så är jag ensam med min sovande man. Ack, varför kunde vi inte få leva lyckliga i fred? Nu kommer den ena efter den andra och försöker utforska mig utan att förstå att deras klåfingrighet just är vad som alltid har förstört mitt liv. Jag hoppades och fann att Charlie skulle vara oskuld och ren, vilket äntligen blev en chans till lycka, men nu börjar hans omgivning sammangadda sig mot mig under ledning av den där snoken Chaney. Jag skulle aldrig ha gått med på att få mitt porträtt målat. Det blir vad jag har fruktat mest av allt: en säker identifiering av mig.

Scen 3.

Gladys Det gläder mig att se dig på benen igen.

Charles Det var ingenting, Gladys. Bara en påminnelse om gamla synder, ett återfall i gamla försök till överansträngning. Jag tänjde ju alltid på gränserna förut men lyckades aldrig överskrida dem, hur jag än försökte. Inte nu heller.

Gladys Var det en chock? Var det Valeria?

Charles Nej, det var Colin Chaney. Han bragte också Valeria ur fattningen.

Gladys Här är hon nu.

Valeria Hur mår du, Charlie?

Charles Har aldrig mått bättre. Det var kanske bara en hälsosam sinekur.

Valeria Jag tycker inte om att ha den där sköterskan här. Det känns som att hon placerats här för att kontrollera oss, som en vakthavande soldat. Måste vi kontrolleras? Får vi inte vara fria i vårt eget hem?

Charles Doktors ordination. Jag kan inte vara olydig mot min egen doktor. Det går över. Vi slipper henne med tiden. Tyvärr måste jag fortsätta gå på en speciell diet

en tid framöver, och hon är här för att reglera den. Hon är ingen kontrollant, bara yrkessköterska.

Valeria Ändå känns det som att ha en ovälkommen främling boende i huset.

Charles Mera ovälkommen än Colin Chaney? Han bor åtminstone inte här.

Valeria Har du träffat honom efter krisen?

Charles Han har försökt ringa mig, men jag har hållit honom kort. Han äger bara att leverera porträttet. Sedan är han färdig här.

Valeria Det där fördömda porträttet.

Charles Det låter som om du fördömde dig själv.

Valeria Vad har han egentligen berättat för dig om sina snokanden i mitt förflutna?

Gladys (reser sig) Jag lämnar er ensamma. Charlie, om du någonsin behöver mig finns jag alltid till hands.

Charles Tack, Gladys. Du är alltid välkommen.

Valeria För min del också.

Gladys Tack.

Charles Naturligtvis bör jag vara uppriktig mot dig om vad han egentligen har sagt. Han har mycket riktigt av okänd anledning försökt snoka reda på ditt förflutna och kommit fram med oerhörda insinuationer. Han menar att ett antal rika barnlösa män gift sig med en okänd kvinna med en sällsynt svart pärla i sin ägo som alla plötsligt avlidit på ett mystiskt sätt genom någon oförklarlig magsjukdom varpå kvinnan försvunnit spårlöst efter att ha ärvt dem,

Valeria Jag känner till den vandringshistorien. Det är en legend. Den har använts mot mig för att skada mig.

Charles Ligger det någonting i den?

Valeria Vad menar du?

Charles Jag vet ingenting om dina tidigare män.

Valeria Börja inte du nu också. Ja, Charles, jag har haft tidigare män, och mina äktenskap började alltid så idealiskt som det är möjligt för ett lyckligt äktenskap, liksom även vårt gjorde, tills någon viskade ett dåligt rykte i örat på min man och han blev misstänksam, och så smög sig paranoian in i vårt äktenskap och förstörde det. Det har upprepat sig varje gång.

Charles Colin sade vidare att din senaste man inte var någon målare om han ens existerade. Fanns han i sinnevärlden?

Valeria Charlie, ser du inte vart du är på väg? Vill du avstå och förstöra vårt äktenskap innan det ens fick börja på riktigt? Jag kan omöjligt kalla det ett äktenskap så länge vi måste ha din doktors vakthund att bevaka oss och kontrollera allt vad du gör.

Charles Valeria, jag skall försöka göra oss av med henne så fort som möjligt. Försök ha tålamod. Ha överseende med min doktor. Han är gammal men vill mig bara väl. Det är en olycklig situation, men allt går över.

Valeria Och allt för det där förbaskade porträttets skull.

Charles Jag lovar dig, att så fort han har levererat det skall vi göra oss av med sköterskan och aldrig någonsin mer se varken henne eller Colin Chaney.

Valeria Lovar du?
Charles Jag lovar.
Valeria Då har du åtminstone förtroende för mig. Det är det enda väsentliga.
Charles Jag skulle aldrig kunna uppge det eller förlora det.
Valeria Tack, Charles. Jag ska försöka ha tålamod.
(Charles kysser hennes händer, och de är försonade.)

Akt IV scen 1. Ett väntrum. Colin sitter och väntar.

Daisy (sköterskan, kommer in) Är inte doktor Gladbags här?
Colin Jag väntar på honom också. Kan jag hjälpa er?
Daisy Jag hinner inte stanna. Jag ska med tåget. Jag ville bara meddela att Mrs Carrington avskedat mig.
Colin Så ni är sköterskan som skulle övervaka Charles Carringtons tillfrisknande?
Daisy Ja.
Colin Blev han frisk?
Daisy Ja. Men mitt uppdrag var att stanna kvar ändå och sköta om hans diet.
Colin Har ni någon uppfattning om fallet?
Daisy I högsta grad. Jag tycker inte om det. Därför ville jag delge min uppfattning till doktor Gladbags, som anförtrodde mig uppdraget.
Colin Vad tänker ni om det? Får man fråga?
Daisy Vad har ni för intresse av saken?
Colin Jag utreder hennes fall på uppdrag av min firma.
Daisy Så hon är ett fall? Jag kunde just tro det. Ärligt talat, jag tycker inte om hennes vibbar, vi kom aldrig överens, nu har hon kört ut mig, och nu är hon ensam med sin karl. Han är i hennes våld, rent ut sagt.
Colin Och vad sade han?
Daisy Han hade inga invändningar. Jag kan förstå att de vill vara ensamma med sin äktenskapliga lycka så nygifta som de är, men jag misstänker att hon har någon lömsk intrig på gång.
Colin Det finns allt skäl att misstänka den saken.
Daisy Vad vet ni om henne?
Colin Hon har varit gift ett antal gånger förut, och alla hennes kända män har dött och det plötsligt och oförklarligt.
Daisy Kunde just tro det. (tittar på klockan) Jag måste hinna med tåget. Jag är ledsen. Kan ni framföra mitt budskap till doktorn?
Colin Det skall jag göra när jag träffar honom. Jag hade tur som träffade er. Nu kan jag rädda min väns liv.
Daisy Tack, Mister. Då sticker jag. (ger sig iväg)
Colin (kollar klockan) Här sitter jag och väntar förgäves. Det är lika bra jag far ut till Charlie och kollar läget. (ger sig av)

Scen 2. Carrington Residence. Det ringer.

Charles (öppnar) Colin! Är du här med porträttet?

Colin Nej, det är kvar på hotellet. Hos doktor Gladbags stötte jag ihop med din sköterska. Hon berättade att hon avskedats. Hur mår du?

Charles Bara bra.

Colin Var du med om att avskeda henne?

Charles Jag är helt återställd. Det fanns ingen anledning att ha henne kvar. Vi behöver inga livvakter, och hon var bara i vägen.

Colin Så Valeria kokar mat åt dig nu.

Charles Naturligtvis. Hon kan sina konster.

Colin Det vill jag lova. Var är hon nu?

Charles Ute och rider.

Colin Utmärkt. Då kan vi tala ostört.

Charles Har du snokat upp nya uppgifter i hennes "fall"?

Colin Min vän, ingen kvinna är så farlig som den som ej kan genomskådas och som ändå uppenbart går omkring med hemligheter. Ja, jag har fortsatt bedriva forskning. Du måste tro mig när jag hävdar, att alla hennes kända tidigare män dog en onaturlig död och lämnade livförsäkringar och förmögenheter i arv åt henne ensam.

Charles Detta har du sagt förut. Jag ser fortfarande inga bevis. Vill du ge mig ett nytt anfall?

Colin Det är det sista jag vill göra. Tvärtom. Jag vill rädda ditt liv undan en eventuellt och potentiellt livsfarlig seriemörderska.

Charles Du har kört fast i rena konspirationsteorin.

Colin Men den kan vara riktig. Många konspirationsteorier visade sig sanna när det var för sent.

Charles Tack för din varning. Gå nu. Och ta med dig porträttet nästa gång. Jag måste ju få betala för det.

Colin Du får det gratis, om jag lyckas rädda ditt liv.

Charles Kommer aldrig i fråga. Jag tänker på hennes liv, som du vill förstöra.

Colin Nästa gång jag kommer skall jag presentera färdiga bevis och leverera tavlan. Sedan skall Valeria aldrig mer behöva se mig.

Valeria (kommer in) Jag hörde röster. Ni är inte välkommen här, Mr Chaney.

Charles Han har ännu inte levererat tavlan.

Valeria Varför inte det? Det är det enda han har att göra här.

Colin Jag skulle just gå. Jag tar med mig tavlan nästa gång.

Charles Valeria, älskade, döm honom inte efter hans sätt utan efter hans tavla. Du blir kanske imponerad av dig själv, och då förlåter du honom.

Valeria Har han kommit med nya amsagor om mig?

Colin Jag berättade bara att alla era tidigare män gått en ond bråd död till mötes och efterlämnat feta livförsäkringar åt er.

Valeria Nu räcker det.

Charles (vacklar) Det är bäst att du går, Colin.
Valeria Se, nu har du gjort honom sjuk igen! *(tar hand om honom)*
Colin Ursäkta mig. Jag åker genast till doktorn och hämtar honom. *(smiter)*
Charles Jag behöver lägga mig ner, Valeria.
Valeria Det är ingen fara, älskade. Doktorn kommer. Jag ska koka något varmt åt dig.
Charles Tack, käraste. Jag behöver bara lugna mig en smula. *(lägger sig på soffan)*
Valeria Jag är strax tillbaka. Jag är bra på livselixir.
Charles Jag vet. Jag tror dig. *(Valeria går ut, och Charlie tar igen sig.)*

Scen 3. Hos doktorn. Samma väntrum som tidigare.

Colin kommer in och rusar på doktors dörren, som är öppen. Han störtar in.

Gladbags Tränger ni er på utan att knacka, Mr Chaney?
Colin Jag var här tidigare, men ni var inte hemma. Carringtons sköterska sökte er också. Hon har blivit avskedad och rest hem. Jag har just varit hos Carringtons. Charlie har fått ett nytt anfall och är ensam med Valeria. Är inte det anledning tillräckligt?
Gladbags Det kallar jag ett akutläge. Vi måste ut dit genast.
Colin Kan vi fara om mitt hotell, så kan jag äntligen överlämna deras tavla?
Gladbags En bra idé. Så får vi äntligen se hur hon ser ut.
Colin Ni kommer att bli överraskad. *(De ger sig skyndsamt av tillsammans.)*

Akt V scen 1. Carrington Residence.

Valeria Vi är säkra nu, Charlie.
Charles Är du säker på det?
Valeria Den där sköterskan ville bara späka dig. Ingenting är så ohälsosamt som restriktioner. Med sin ständiga bevakning bara förstörde hon stämningen i huset och förlamade verksamheten. Nu kan vi leva lyckliga i alla våra dagar.
Charles Det är bara Chaney's porträtt som fattas.
Valeria Jag har faktiskt blivit ganska nyfiken på det själv. Jag har ju aldrig fått se det färdigt.
Charles Så du förlåter honom?
Valeria Jag skulle gärna vilja veta vad hans motivation var till att förfölja mig. Var han besatt av mig, eller löpte han bara amok med sig själv?
Charles Hur som helst slipper vi honom bara vi får porträttet.
(Det ringer. Både Valeria och Charlie blir tysta av spänning.)
Pearce (kommer in) Det är doktor Gladbags och Mr Chaney.
Charles Har han med sig porträttet?

Pearce Det verkar så.

Charlie Visa in dem! (*Pearce låter Gladbags och Chaney inträda.*)

Colin Jag är äntligen här med det efterlängtrade porträttet. Doktor Gladbags var hjälpsam nog att köra mig till hotellet så att jag kunde hämta det.

Gladbags Har du varit sjuk igen, Charlie?

Charlie Tack, jag har hämtat mig tack vare min hustru.

Gladbags Jag blev orolig när jag hörde att min sköterska rest hem. Efter det lär den här lymmen ha gjort dig sjuk igen.

Charlie Jag börjar vänja mig vid det. Det ska bli skönt att slippa honom för gott när vi nu äntligen får porträttet.

Colin Jag begär inget betalt.

Charles Du ska minsann få betalt.

Gladbags Det är väl bäst att vi rätar ut alla frågetecken på en gång nu när vi är här alla fyra. Har du någonsin haft någon grund för dina insinuationer, Colin Chaney?

Charles Vill ni inte ha en drink först, så att vi kan prata igenom detta under avslappnade former? Vi vill ju inte bli upprörda igen.

Colin Vad har ni att säga till ert försvar, Valeria?

Valeria Vad har jag att försvara mig emot?

Colin Det faktum att minst tre av dina tidigare män avlidit barnlösa och överlåtit både betydande förmögenheter och livförsäkringar efter sin plötsliga och oförklarliga död genom matförgiftningar, varefter du alltid försvunnit spårlöst och sedan alltid dykt upp igen under ett annat namn men alltid med samma svarta pärla i behåll.

Valeria Du har då grävt ner dig ordentligt i dina spekulationer, Colin. Vi har alltid krävt dig på bevis, och du har aldrig presterat något. Du insinuerar att jag skulle ha förgiftat tre tidigare män. Hur? Bevis?

Charles Det är den springande punkten, Colin. Vad har du för bevis? Och varför har du rotat i detta över huvud taget? Ingen kan förstå din motivation till att undergräva ett lyckligt äktenskap.

Colin Jag är försäkringsagent och har i uppdrag att utreda utbetalningen av tre feta livförsäkringar till en och samma mystiskt försvinnande kvinna efter tre oförklarliga och misstänkta dödsfall, alla tre burgna barnlösa män gifta med kvinnan med den svarta pärlan. (*En stunds väntan med spänning.*)

Valeria Ha! Är det allt?

Colin Jag ber er, Valeria, att försvara er, om ni kan det.

Valeria Borde inte en sådan utredning snarare vara ett polisärende, om brott är att misstänka? I mina vildaste fantasier kunde jag inbilla mig att ni var en polisdetektiv, och så är ni bara en försäkringstjänsteman! Jag beklagar er, Colin Chaney. Ni är en narr. Ni hade kunnat bli en framstående konstnär om ni satsat på det i stället för pengar, men som det är nu har ni bara visat er vara en futtig amatör. Jag behöver inte försvara mig, lika litet som man behöver försvara sig mot en stickande mygga. Jag gitter inte ens slå ihjäl er.

Charles Colin?

Valeria Jag hade hoppats få slippa sådant i fortsättningen. Colin, du visste inte vad du rotade i. När jag fann Charlie såg jag äntligen en ny chans och möjlighet att finna trygghet hos en man utan svartsjuka, misstänkliggöranden och förhör, så kommer du in och river upp alla möjligheter till just allt detta som jag försökt undfly hela mitt liv och som alltid bara desto hårdare slagit ner på mig med upprivande förföljelser. Ja, de dog alla tre, men ingen vet hur. De föll alla tre för frestelsen att gräva ut mig ur mina hemligheter med brutala anfall av svartsjuka och förhör utan att någonsin bli tillfredsställda, som om varje sant svar bara ökade deras misstänksamhet. Så förstörde de sina egna äktenskap, och naturligtvis tröttnade jag på dem och ville bli av med dem och saknade dem inte när de själva tog avsked genom sin egen andliga och mentala förruttnelse av misstänksamhet och svartsjuka. Jag orkar inte längre. Ja, jag var en fallen kvinna från början, därför att männen aldrig kunde lämna mig i fred, som om de åtrådde min skönhet bara för att få dissekera ihjäl den. Jag har ingenting kvar att ge. Jag orkar inte gå igenom samma process en gång till. Här ser ni den svarta pärla som gavs mig av den ende man som aldrig förföll till kontrollsjuka, emedan han dog i en duell för min skull innan vi hunnit bli gifta. Han var en förmögen fransk markis som köpt pärlan i Egypten, men det var det enda jag fick av honom. Ingenting av allt som mina andra män gav och testamenterade till mig gick upp mot mitt livs enda riktiga kärleksgåva. Och hade jag inte rätt till diskretion och reservation och till att vid behov byta namn när jag utsattes för den parasitiska nyfikenhetens förföljelse? Varför får en kvinna inte vara vacker i fred? Måste hon utsättas för tanklöst gatlopp genom hela livet bara för hennes utmanande och oanständiga skönhets skull, som inte är hennes eget fel utan bara en gest av naturen i hennes ädlaste skapande? Men jag är trött på att försvara mig mer. Vårt äktenskap är anfrätt av tvivlets och misstänkliggörandets förtärande röta genom en sniken och småaktig försäkringsagents krypande slavtjänst för ett girigt och missunnsamt försäkringsbolag. Om han ändå varit polis åtminstone! Då hade det funnits skäl för hans utredning, och den hade runnit ut i sanden i saknad av bevis, och därför gjordes det aldrig någon polisundersökning. Man kan inte kontrollera eller komma till rätta med naturens och ödets märkliga och alltid förbryllande vändningar. Men nu begraver jag den svarta pärlan i mig själv, så att ni slipper ens frestas till vidare undersökningar av dess äkthet. (*stoppas pärlan i munnen*)

Gladbags Hejda henne!

Charles För sent.

Colin Varför gjorde hon så?

Gladbags Jag fruktar det värsta.

Charles Vad då?

Gladbags Spotta ut den, för Guds skull, Valeria!

Valeria För sent. Den är svald och ingår nu i min kropp för att förtära den med mänsklighetens strävan efter att förintä all skönhet och frihet. (*skakar i plötslig frossa och dör.*)

Gladbags (uppgivet) Det var cyankalium.

Colin Vad har jag gjort!

Charlie Tavlan är kvar. Hämta den, Colin. (*Colin skyndar ut.*)

Gladbags Jag förstår fallet nu. Det har aldrig tidigare hänt att en patient dött för mig. Hon hade två svarta pärlor. Denna var oäkta men bar hon alltid med sig om hon skulle tvingas till en desperat utgång. Den äkta finns kvar i hennes rum. Jag skall hämta den. (*går*)

Colin (återkommer med en inpackad tavla) Jag vet inte om ni längre vill ha den.

Charlie Prat! Det är ju allt vi har kvar av henne. (*Det ringer på dörren.*)

Öppna, Mrs Pearce! (*packar upp tavlan och befriar den med andakt – det är ett fullkomligt bländande och betagande porträtt av henne.*) Colin, jag är rädd att du har lyckats över all förväntan.

Pearce Det var bara Gladys.

Gladys Jag hörde att du blivit sjuk igen, Charlie. Jag ville bara försäkra mig om att allt var bra.

Charlie Tyvärr, Gladys, lever jag medan min hustru är död. Hon har plötsligt lämnat oss utan förvarning.

Gladys Hur i all sin dar är det möjligt?

Gladbags (kommer tillbaka) Här är den äkta svarta pärlan. Den är som hon själv: mörk, ogenomtränglig, mystisk och oförgängligt skinande. Är detta porträttet? Ja. Här ser vi henne själv i hela hennes ursprungliga oförstörbara skönhet. Du har lyckats locka fram henne själv, Colin.

Colin Vilket hån! Jag står inte ut! Jag älskade henne! Men som undersökande försäkringsagent var jag säker på att hon inte kunde vara helt så perfekt och idealisk som hon ändå var. Därför försökte jag ta reda på hur hon såg ut inuti, men för varje lager av hennes själ jag penetrerade blev hon bara vackrare och mera undflyende. Jag hoppades innerligt att hon skulle kunna försvara sig. Det gjorde hon för väl med samma vältalighet som en Jeanne d'Arc och Marie Antoinette.

Gladbags Nu får vi aldrig veta sanningen om henne. Jag beklagar övermåttan innerligt, Charlie. Vi var alla skyldiga till hennes död, inte bara Colin utan även jag, som föll för frestelsen att vika in på Colins farliga väg av undersökning och misstänksamhet. Endast du var oskyldig, Charlie.

Gladys Jag förstår ingenting.

Charlie (omfamnar henne) Å Gladys, vad jag är ledsen! Jag har burit mig åt som en idiot! Jag har själv förstört mitt livs enda kärlek!

Gladys Du har tavlan av henne kvar och hennes pärla som minne. Och du har mig.

Colin Jag är förlorad! Hon hade rätt! Jag hade kunnat bli en skapande konstnär! I stället blev jag tvärtom – en förintelsens vägröjare för snikenhet och självförtärande småaktighet! (*störtar ut*)

Charlie Låt honom vara. Han kommer inte tillbaka.

Gladbags Jag måste skriva en läkarrapport och dödscertifikat. Sedan stundar begravningsritualer.

Charlie Jag skall alltid leva som om hon var kvar och alltid fira henne. (*hänger upp porträttet ovanför spisen*) Hon skall alltid vara husets härskarinna. Hon skall aldrig lämna oss. Är du med på det, Gladys?

Gladys Naturligtvis.

Gladbags Mrs Pearce, var vänlig och tack över vår avlidna värdinnas stofthydda med husets vackraste pläd tills vidare. Vi bör sedan lämna henne i fred. Hon gjorde en sorti som får henne att stanna kvar för alltid.

Gladys Det var omöjligt att tro något ont om henne.

Charlie Du såg det också, Gladys? Jag såg det från början men lurades sedan av världens nedrighet till att tvivla på vad jag såg. Ibland kan något som verkar för gott för att vara sant faktiskt vara sant.

Gladbags Varpå vi analyserar ihjäl det och till slut bara har kvar tomheten i oss själva. Förlåt oss, Valeria. Vi visste inte vad vi gjorde.

Charlie Och nu när vi vet det är det för sent.

(Charlie lyfter blicken mot tavlan, som plötsligt strålar av ljus medan allt annat faller i mörker.)

Slut.

Manali 31.10 - 2.11.2016